

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
Львівський національний університет імені Івана Франка

Філософський факультет

Тези
звітної наукової конференції
філософського факультету

Львів – 2022

Затверджено Вченою радою
філософського факультету
(протокол № 265/7
від 8 лютого 2022 р.)

Тези звітної наукової конференції філософського факультету / Відп.
за випуск Л. Рижак, Н. Жигайло. – Львів, 2022. – Вип. 19. – 263 с.

Збірник тез представляє результати роботи професорсько-викладацького складу, асистентів та співробітників кафедр філософії, історії філософії, теорії та історії політичної науки, політології, психології, теорії та історії культури філософського факультету за 2021 рік по виконанню кафедральних наукових тем.

З М І С Т

Кафедра філософії

Рижак Людмила <i>ДІДЖИТАЛІЗАЦІЯ ОСВІТНІХ ПРАКТИК: ТЕХНОЛОГІЧНІСТЬ VS КРЕАТИВНІСТЬ</i>	11
Карась Анатолій <i>МІЖ НАСИЛЬСТВОМ І ЕМПАТІЄЮ: ЦИВІЛІЗАЦІЙНИЙ ПРОЦЕС ЯК ФЕНОМЕНОЛОГІЯ СЕМІОЗУ</i>	14
Лисий Василь <i>СУБ'ЄКТИВНІСТЬ ЯК ФОРМА РОЗВИТКУ ДІЙСНОСТІ</i>	21
Данилів Андріана <i>ПРОБЛЕМА НАСИЛЬСТВА У ДОСЛІДЖЕННІ «НАСИЛЬСТВО ТА СУСПІЛЬНІ ПОРЯДКИ»</i>	23
Джунь Валерій <i>НАЦІОНАЛЬНА ІДЕОЛОГІЯ ЯК УМОВА ВИФОРМУВАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ</i>	26
Луц-Пурій Уляна <i>ЕВДЕМОНІСТИЧНА ЕТИКА АЛАСДЕРА МАКІНТАЙРА</i>	30
Махінько Назарій <i>ІГРОВЕ КОНСТРУЮВАННЯ ВІРТУАЛЬНОЇ РЕАЛЬНОСТІ</i>	32
Наконечний Андрій <i>ПРОБЛЕМА СВОБОДИ У ФІЛОСОФСЬКІЙ ДУМЦІ УКРАЇНИ ДРУГОЇ ПОЛОВИНИ ХІХ СТ.</i>	35
Откович Катерина <i>НІЦШЕАНСКІ МОТИВИ У ТВОРЧОСТІ ЛЕСІ УКРАЇНКИ</i>	37
Пухта Ірина <i>ФІЛОСОФСЬКІ ПРОБЛЕМИ СВІДОМОСТІ КРІЗЬ ПРИЗМУ НЕЙРОМАНІЇ</i>	39
Сарабун Оксана <i>СПРАВЕДЛИВА НЕРІВНІСТЬ ЧИ НЕСПРАВЕДЛИВА РІВНІСТЬ?</i>	42

Сафонік Лідія	
<i>БЕЗҐРУНТЯРСТВО Ю. ШЕВЕЛЬОВА І Е. СЬОРАНА</i>	45
Скринник Зоя	
<i>ЕВОЛЮЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ В КОНТЕКСТІ СУЧАСНИХ ТРАНСФОРМАЦІЙ</i>	48
Янкович Тетяна	
<i>ОСВІТНІ ВИКЛИКИ ЦИФРОВОГО СУСПІЛЬСТВА В КОНТЕКСТІ ПАНДЕМІЇ</i>	54

Кафедра історії філософії

Дахній Андрій	
<i>НІЦШІВСЬКИЙ КОНЦЕПТ ВОЛІ ДО ВЛАДИ В ІНТЕРПРИТАЦІЇ «ПІЗНЬОГО» ГАЙДЕГГЕРА</i>	56
Синиця Андрій	
<i>ПРИНЦИПИ СХОЛАСТИЧНОЇ ФІЛОСОФІЇ РАННЬОГО МОДЕРНУ І СТАНОВЛЕННЯ ЛЬВІВСЬКОЇ ЄЗУЇТСЬКОЇ КОЛЕГІЇ</i>	59
Ковальчук Юлія	
<i>ЕРОС І ТАНАТОС КРИЗЬ ПРИЗМУ ФІЛОСОФСЬКИХ РОЗДУМІВ ІВАНА ФРАНКА</i>	62
Хамар Уляна	
<i>АНАЛІЗ УКРАЇНСЬКИМИ ФІЛОСОФАМИ ДРУГОЇ ПОЛОВИНИ ХХ СТ. КАТЕГОРИЗАЦІЇ ДІЙНОСТІ В МІФІЧНОМУ СВІТОБАЧЕННІ</i>	64

Кафедра теорії та історії політичної науки

Шипунов Геннадій	
<i>КІБЕРПАРТІЯ ЯК ОРГАНІЗАЦІЙНА ФОРМА ІСНУВАННЯ ПАРТІЙ «НОВОЇ ПОЛІТИКИ» У ХХІ СТОЛІТТІ</i>	67
Вдовичин Ігор	
<i>МІЖ БУТИ І ВОЛОДИТИ</i>	71

Жигайло Наталія <i>ПСИХОЛОГІЇ БІЗНЕСУ ТА УПРАВЛІННЯ ЯК ПЕРСПЕКТИВНИЙ НАУКОВИЙ НАПРЯМ В УКРАЇНІ ТА ЄВРОПІ</i>	74
Бунь Вікторія <i>ОБРАЗ ПОЛІТИЧНОГО ЛІДЕРА У ПОГЛЯДАХ АЛЬ-ФАРАБІ</i>	78
Бушев Микола <i>ТРАНСФОРМАЦІЯ ПОЛІТИЧНОГО КУРСУ РОСІЇ (1999-2008 РР.) ТА ДЕТЕРМІНАНТИ РОСІЙСЬКОЇ ГЕОПОЛІТИКИ У БЛИЖНЬОМУ ЗАРУБІЖЖІ НА ПОЧАТКУ ХХІ СТ....</i>	81
Возняк Святослава <i>ПРОЦЕС ПОЛІТИЧНОЇ МОБІЛІЗАЦІЇ ЗА АВТОРИТАРНОГО ПОЛІТИЧНОГО РЕЖИМУ</i>	85
Гарбадин Андрій <i>КОНЦЕПЦІЯ АРХІТЕКТУРИ ВИБОРУ У ПОВЕДІНКОВІЙ ЕКОНОМІЦІ Р. ТАЛЕРА: ПОЛІТОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ</i>	87
Іленьків Галина <i>ПОЛІТИЧНИЙ ІДЕАЛ ЯК ПРОДУКТ ДУХОВНОГО ВИРОБНИЦТВА В ПОЛІТИЧНІЙ СФЕРІ</i>	89
Ільницька Діана <i>КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ СУЧАСНИХ ПОЛІТИЧНИХ РЕЖИМІВ</i>	91
Ковальчук Михайло <i>РАЦІОНАЛЬНА ПРИЙНЯТНІСТЬ, ЯК ДЕТЕРМІНАНТА ПРЕДМЕТНОГО ПОЛЯ ПОЛІТОЛОГІЇ</i>	94
Мотрен Святослав <i>СТАНОВЛЕННЯ СУБ'ЄКТНОСТІ НОВОЇ ЄВРОПИ ЯК САМОСТІЙНОГО ПОЛІТИЧНОГО ГРАВЦЯ НА МІЖНАРОДНІЙ АРЕНІ</i>	96
Сабара Анна <i>ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНЕ ОБГРУНТУВАННЯ ВИКОРИСТАННЯ ТЕОРІЇ ІГОР У ДОСЛІДЖЕННІ ПРИЙНЯТТЯ ПОЛІТИЧНИХ РІШЕНЬ У СУСПІЛЬСТВАХ ПЕРЕХІДНОЇ ДЕМОКРАТІЇ</i>	102
Сичова Яна <i>«МІСЦЯ ПАМ'ЯТІ» (П'ЕР НОРА) ЯК ПРОСТІР КОНСТРУЮВАННЯ КОЛЕКТИВНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ</i>	105

Токарєва Лідія <i>КОНЦЕПТ «ЛЮДИНИ РАЦІОНАЛЬНОЇ» У ФІЛОСОФСЬКО-ПОЛІТИЧНІЙ ТРАДИЦІЇ ПОСТМОДЕРНУ</i>	108
--	-----

Кафедра політології

Була Світлана <i>ПОЛІТИКА УКРАЇНИ У СФЕРІ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ ТА ЗАХИСТУ ДАНИХ</i>	111
Куречко Ірина <i>НОВІ СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНІ РУХИ: ПЕРЕДУМОВИ ФОРМУВАННЯ, ОСНОВНІ ЦІЛІ ТА НАСЛІДКИ ФУНКЦІОНУВАННЯ</i> ...	115
Литвин Віталій <i>«МАЛІ» ПАРТІЇ: ВАРІАНТИ РОЗУМІННЯ У ПОЛІТИЧНІЙ НАУЦІ</i>	119
Осадчук Ігор <i>УРЯДОВІ КАБІНЕТИ В КОНТЕКСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ АТИПОВОЇ ПРЕЗИДЕНТСЬКОЇ СИСТЕМИ ПРАВЛІННЯ В ЧИЛІ В 40-70-Х РОКАХ ХХ СТОЛІТТЯ</i>	123
Панарін Андрій <i>ВИБОРЧА КОМУНІКАЦІЯ В УМОВАХ НОВИХ МЕДІА</i>	126
Сліпецька Юлія <i>ПЕРЕВАГИ І НЕДОЛІКИ НОВОЇ ВИБОРЧОЇ СИСТЕМИ НА МІСЦЕВОМУ РІВНІ</i>	129
Шурко Оксана <i>ПРОБЛЕМА ТОЛЕРАНТНОСТІ У ПОЛІТИЧНІЙ КОМУНІКАЦІЇ</i>	131

Кафедра психології

Мороз Ольга, Грабовська Софія <i>ЧИ ВПЛИВАЮТЬ АКЦЕНТУАЦІЇ ХАРАКТЕРУ НА ВИБІР ОСОБОЮ ПЕВНОЇ КОПІНГ-СТРАТЕГІЇ?</i>	134
Партико Тетяна <i>ВОЛЬОВИЙ ПОТЕНЦІАЛ ЛЮДИНИ У ПОХИЛОМУ ВІЦІ</i>	137

Волошина Оксана <i>ПСИХОТЕРАПІЯ ПОРУШЕНЬ СНУ</i>	140
Волошок Олена <i>ПСИХОЛОГІЧНІ ДЕТЕРМІНАНТИ СТРАХІВ І ТРИВОЖНОСТІ СТУДЕНТСЬКОЇ МОЛОДІ</i>	143
Галецька Інна, Кліманська Марина, Кліманська Лариса, Перун Марія, Мушкета Валерія <i>ЗАДОВОЛЕНІСТЬ НАВЧАННЯМ СТУДЕНТІВ В УМОВАХ ЕКСТРЕНОГО ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ ПІД ЧАС КАРАНТИНУ СПРИЧИНЕНОГО ЕПІДЕМІЄЮ COVID-19</i>	146
Гупаловська Вікторія <i>МЕТОДОЛОГІЧНО-ПРИНЦИПОВІ ЗАСАДИ ПСИХОЛОГІЧНОЇ КОРЕКЦІЇ СЕКСУАЛЬНИХ СЦЕНАРІЇВ ДОРΟΣЛИХ З ТИПОВИМ ТА АТИПОВИМ РОЗВИТКОМ</i>	150
Дідковська Лариса <i>ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ МОТИВАЦІЇ ПОТЕНЦІЙНОГО ЕМІГРАНТА</i>	153
Зошій Ірина <i>МОДЕЛЬ ЕФЕКТИВНОГО СТАНОВЛЕННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ ЮРИДИЧНОЇ ГАЛУЗІ</i>	156
Карковська Руслана, Кліманська Марина <i>ОРГАНІЗАЦІЙНА СПРАВЕДЛИВІСТЬ В ПРИВАТНИХ ТА ДЕРЖАВНИХ ОРГАНІЗАЦІЯХ</i>	158
Кочергіна Ірина <i>ТИПОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ЕМОЦІЙНОЇ САМОРЕГУЛЯЦІЇ ЖІНОК</i>	162
Левус Надія, Смолінська Ольга <i>ПРИВ'ЯЗАНІСТЬ ЯК ПСИХОЛОГІЧНИЙ ЧИННИК СТОСУНКІВ У ПАРИ</i>	166
Максимич Олександра, Левус Надія <i>ОСОБЛИВОСТІ ПРОЯВІВ ЕТНІЧНОЇ САМОСВІДОМОСТІ ПОЛЯКІВ, ЯКІ ПРОЖИВАЮТЬ В УКРАЇНІ</i>	169
Мусаковська Олена <i>ПСИХОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ ІНФОРМАЦІЙНОГО ПЕРЕВАНТАЖЕННЯ В УМОВАХ В ОНЛАЙН-МЕДІАКОМУНІКАЦІЙ</i>	173

Петровська Інга	
ТИПОЛОГІЯ ГРОМАДЯНСЬКОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ ОСОБИСТОСТІ	176
Проць Оксана	
ОСОБЛИВОСТІ ПСИХОЛОГІЧНОГО	
БЛАГОПОЛУЧЧЯ МОЛОДИХ МАТЕРІВ	179
Рибак Оксана	
ПОНЯТТЯ ПОЗИТИВНИХ ЦІННОСТЕЙ	
ТА СИЛЬНИХ РИС ХАРАКТЕРУ В ПОЗИТИВНІЙ ПСИХОЛОГІЇ	182
Турчин Оксана	
РОЛЬ РАННІХ ДЕЗАДАПТИВНИХ СХЕМ У ФОРМУВАННІ	
СХИЛЬНОСТІ ДО ТРИВОЖНИХ ТА АФЕКТИВНИХ РОЗЛАДІВ	185
Харко Оксана	
ДОСЛІДЖЕННЯ ФАКТОРІВ СТРЕСОГЕННОСТІ	
ТА СТРЕСОСТІЙКОСТІ СТУДЕНТІВ В УМОВАХ	
ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ	188
Чолій С.М.	
ОСОБЛИВОСТІ ФІНАНСОВОЇ ПОВЕДІНКИ ЛЮДЕЙ	
У РІЗНІ ВІКОВІ/ТРУДОВІ ПЕРІОДИ	192
Штепа Олена	
РЕСУРСИ-ПРЕДИКТОРИ САМОЗДІЙСНЕННЯ ОСОБИСТОСТІ	195
Стасюк Марія	
ОСОБЛИВОСТІ ТРЕНІНГОВОЇ РОБОТИ	
З РОЗВИТКУ ЕМОЦІЙНОГО ІНТЕЛЕКТУ	198

Кафедра теорії та історії культури

Альчук Марія	
СУЧАСНІ ВИКЛИКИ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ	201
Дарморіс Оксана	
ГЕРОЇЧНИЙ ВИМІР СОЦІАЛЬНОГО МІФУ	203
Кашуба Марія	
ІДЕЇ ПРОСВІТНИЦТВА У ТВОРЧОСТІ ГРИГОРІЯ СКОВОРОДИ	206

Ліщинська Ольга <i>ВІЗУАЛЬНЕ МИСТЕЦТВО ПАНДЕМІЧНОГО ЧАСУ: МІЖ СВОБОДОЮ І ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ</i>	209
Стеценко Валерій <i>ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ РЕЛІГІЄЗНАВСТВА В УКРАЇНІ У ДОБУ НАЦІОНАЛЬНО-КУЛЬТУРНОГО ВІДРОДЖЕННЯ (XIX- ПОЧ. XX СТ.)</i>	212
Васьків Андрій <i>РЕЛІГІЙНО-ЦЕРКОВНИЙ ЧИННИК В УМОВАХ ФОРМУВАННЯ НОВОЇ СОЦІАЛЬНОЇ РЕАЛЬНОСТІ (ВІДПОВІДІ ТА ВИКЛИКИ)</i>	215
Король Наталя <i>ФЕНОМЕН «СВОГО» ЧУЖОГО В ПРОСТОРІ ПОГРАНИЧЧЯ МІЖВОЄННОЇ ПОЛЬЩІ</i>	218
Колесник Ігор <i>ДІАЛОГ МІЖ БУДДИЗМОМ І НАУКОЮ НА ПРИКЛАДІ ІНСТИТУТУ РОЗУМУ І ЖИТТЯ (MIND AND LIFE INSTITUTE)</i>	220
Власевич Тетяна <i>КУЛЬТУРНА СПЕЦИФІКА НЕВЕРБАЛЬНОГО КОДУ В МІЖКУЛЬТУРНІЙ КОМУНІКАЦІЇ</i>	223
Довгань Марія <i>РЕЛІГІЙНИЙ ВИМІР ЛЮДИНИ У ФІЛОСОФСЬКО- БОГОСЛОВСЬКІЙ СПАДЩИНІ ІВАНА ПАВЛА II</i>	226
Лазарович Надія <i>ПОСТКОЛОНІАЛЬНІ СТУДІЇ В СУЧАСНОМУ СОЦІОКУЛЬТУРНОМУ ПРОСТОРІ УКРАЇНИ</i>	229
Галуйко Роман <i>ТЕМА САМОТНОСТІ В ЕПОХУ ПАНДЕМІЇ</i>	232
Сурмач О.І. <i>КУЛЬТУРНО-ПРОСВІТНИЦЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ МУЗЕЇВ В УКРАЇНІ</i>	234
Павлишин Анастасія <i>ТАРАС ЗАКИДАЛЬСЬКИЙ ПРО «ФІЛОСОФІЮ ГРИ» У ТВОРЧОСТІ ГРИГОРІЯ СКОВОРОДИ</i>	238
Коряга Павло <i>ПРОЄКТ ЛЬВІВСЬКОГО МЕТРОПОЛІТЕНУ ЯК НЕРЕАЛІЗОВАНА КОНЦЕПЦІЯ ПОБУДОВИ РАДЯНСЬКОГОМІСЬКОГО ПРОСТОРУ</i>	241

Мандрищук Лариса КУЛЬТУРА ЯК «ДРУГА ПРИРОДА».....	244
Пасічник Ігор МАЄРОВА ІНТЕРПРИТАЦІЯ ЕСТЕТИКИ.....	247
Ярошенко Т.М. ЄВРОПА ЯК КУЛЬТУРОЛОГІЧНЕ ПОНЯТТЯ І МОДЕЛЬ КУЛЬТУРИ.....	250
Угрин Леся ВПЛИВ ЕПІДЕМІЙ НА МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ: ІСТОРИЧНИЙ АСПЕКТ.....	253
Гапон Надія КОНЦЕПЦІЯ «ДИФЕРЕНЦІЙНОЇ РІЗНОМАНІТНОСТІ» (Ж. ДЕЛЬОЗ, П.-Ф. ГВАТАРІ) У РУСЛІ ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНИХ ПРОБЛЕМ ПСИХОЛОГІЇ.....	258
Шулак Мирослава МУЗИЧНИЙ ДИСКУРС ПОСТМОДЕРНУ: СОЦІАЛЬНО-ПРАГМАТИЧНИЙ АСПЕКТ.....	261

Віталій Литвин

«МАЛІ» ПАРТІЇ: ВАРІАНТИ РОЗУМІННЯ У ПОЛІТИЧНІЙ НАУЦІ

Чи не вперше у політичній науці та практиці, але постійно все ширше і ширше, про феномен «малих» політичних партій почали розмірковувати із 70-х років ХХ століття. Поштовхом для цього стали результати цілого циклу послідовних національних парламентських виборів головно у скандинавських країнах Європи, а також суттєва зміна сутності та природи соціополітичних поділів у Європі, зокрема з матеріалістичної у постматеріалістичну. Ще з часом, зокрема із 90-х років ХХ століття, про «мали» політичні партії почали говорити не лише електорально та національно, однак і функціонально, і у зменшеному територіально-географічному просторі та масштабі, тобто як про політичні партії винятково на місцях (у регіонах, локальностях тощо, однак загалом на рівні, нижчому національного) та про політичні партії як неолік партійних систем на національному рівні тощо. Причому все це відбулось (почалось та продовжилось) паралельно з актуалізацією субнаціонального політичного процесу і субнаціональної тематики у політичній науці.

Як наслідок, із часом склалась ситуація, згідно з якою сьогодні так звані «мали» партії стали притаманними (теоретично і практично) чи не для всіх країн Європи. Однак деякі з цих політичних партій виявились здатними структурувати партійні системи цілих країн, а деякі – ні, оскільки такі політсили постійно залишаються на маргінесі політичного процесу, адже або формуються і незабаром навіть зникають. Крім того, деякі «мали» політичні партії позиціонуються чи принаймні сприймаються як релевантні, а деякі – натомість ні. Із цього слідує, що так або інакше «мали» політичні партії змушують цілі когорти дослідників переосмислювати теорію партій і партійних систем, зокрема питання релевантності партій, фрагментації, поляризації, електоральної мінливості та загалом структурування партійних систем тощо.

Відтак у дослідницькому і прикладному контекстах тематика «малих» політичних партій зовсім не є уніфікованою, односторонньою та цілковито впорядкованою, а натомість радше є дисперсною та гетерогенною. Це вдало можемо зрозуміти з бодай часткового переліку ключових завдань і проблем дослідження «малих» партій у політичній науці, серед яких: сутність і причини визначення та позиціонування політичних партій як «малих», причому на різних рівнях політики, виборчого процесу й урядування (а не лише національному); організаційна структура, стратегія, ідеологія та членство в «малих» партіях; здатність «малих» партій виконувати альтернативні функції і розв'язувати проблеми, властиві іншим партіям на національному і субнаціональному рівнях урядування; здатність великих партій нівелювати «мали» партії за рахунок використання їхніх ідей «на прокат»; різновиди та групи «малих» політичних партій, в тім числі у

теоретико-методологічному сенсі; співвідношення розвитку і кількості «малих» партій з рівнем розвитку демократії, участі громадян і параметрами інституційного дизайну та міжінституційних відносин на різних рівнях політики; унаслідок кількості та сили «малих» партій від параметрів формування і фінансування партій та виборчих систем і правил; причини й наслідки «виживання» або занепаду, кількості, успіхів і невдач «малих» партій у різних країнах; релевантність або нерелевантність «малих» партій у рамках партійних систем; можливості перетворення «малих» партій у сильні й основні партії або можливості їхнього краху; відсутність консолідованої теорії «малих» партій.

Більше того, таку гетерогенність і неконсолідованість проблематики «малих» політичних партій спостерігаємо на різних етапах її розвитку у політичній науці. При цьому, першу «хвилю» (до початку XXI століття) дослідження феномена «малих» політичних партій становлять такі вчені, як: Ф. Мюллер-Роммель, Дж. Прідхам, М. Педерсен, К. Дешувер, С. Волінец, К. Ловсон, П. Меркл, Дж. Коаклі, В. Грант, П. Майр, Г. Майер, Р. Кац, Г. Герцог, С. Фішер, М. Новак, В. Кей, Р. Каслінг, К. Річмонд, Г. Сміт, М. Дюверже, Дж. Сарторі, П. Абрамсон, Дж. Олдріч, Г. Голд, М. Пінард, А. Блейс й інші. Друга ж «хвиля (з початку XXI століття) репрезентована такими дослідниками «малих» партій, як: К. Дешувер, Л. Вікс, Л. Слоан, Дж. Коаклі, К. Копус, А. Крарк, К. Боттом, Дж. Геррінг, М. Лейвер, А. Квінліван, Г. Кеффорд, А. Гауя, Г. Орт, С. Буйзен, Л. Даймонд, Р. Гюнтер, М. Феннема, В. Ван дер Бруг, Е. Беланжер, Б. Тамас, К. Стейверс, Д. Денвер, Г. Бохель, С. Хаг, М. Кларк, Дж. Адамс, С. МакДед, К. Рекавек, Н. Болейер, Е. О'Меллі, Ч. Боікс, М. Тавітс, Д. Вільсон, С. Гергіна, А. Фаган й інші.

Чи не найцікавішим у контексті існуючих в політичній науці питань, завдань і проблем розвитку «малих» партій є те, що надзвичайно багато непорозумінь існує з приводу не лише дослідження й однозначності розуміння сутності, але і позначення так званих «малих» партій різними вченими, у різних контекстах та в різних країнах тощо. Річ у тому, що поточно часто застосовують найрізноманітніші позначення і найменування таких політсил, серед яких: «мала» партія (small party), «незначна» або «другорядна» партія (minor party), «мікропартія» (micro-party), «третья» партія (third party), «периферійна» партія (peripheral party), «протестна» партія (protest party), «особиста/персональна» партія (personal party), «інша» партія (other party), «окрема» партія (separate party), «електоралістична» партія (electoralist party), «нішова» партія (niche party) тощо. Хоча, як бачиться, це надзвичайно великий недолік, адже чимало таких прикметників для позначення партій – їхнього розміру, організацій, ідеологій тощо – взаємно пересікаються, а не є вичерпними. Причому найпроблемніше те, що різні дослідники синонімізують різні позначення так званих «малих» партій, тим самим не надаючи чіткості і структурованості політологічного знання. Відповідно, сьогодні відсутня уніфікована політична теорія та інфраструктура з приводу розуміння «малих» партій, а натомість відбувається так зване «концептуальне розтягування», через що деякі вчені вважають за недоречне аналізувати «малі» партії в принципі. Навіть попри те, що у таких країнах, як Австралія, Ірландія, Італія, Мексика, Німеччина, ПАР, Португалія, Сполучене Королівство, США, Чехія тощо, до тематики «малих» партій звертаються досить часто, принаймні на тлі інших країн світу.

Якщо говорити про означену проблему більш деталізовано, то вона стає ще очевиднішою, адже вчені не лише застосовують різні позначення і синоніми для так званих «малих» партій, але й наповнюють їх зовсім різним змістом і сенсом. Зокрема, можна виокремити такі відомі у політичній науці спроби дефініювання (в тому числі у рамках синонімізації) «малих» партій, як: опортуністичні політичні партії, які намагаються «грати» за рамками і правилами системи (Г. Кеффорд); усі політичні партії, крім двох найбільших, в країнах з мажоритарною виборчою системою та двопартійною партійною системою (Дж. Геррінг); партії, які не структурують міжпартійної конкуренції та партійної системи, оскільки не є релевантними (Дж. Сарторі, Ф. Мюллер-Роммель, Дж. Прідхам, Г. Кеффорд) або представленими у легіслатурах (Г. Опп); ідеологічно різноманітні партії із національною підтримкою, меншою 2 відсотків (С. Буйзен); партії, які представляють крайню/радикальну чи нецентристську «нішову» ідеологію (Дж. Адамс, М. Кларк); політичні партії, які отримують підтримку менше 1–1,5% голосів виборців – як «мікропартії», – та від 1–1,5 до 15% голосів виборців (щоправда, упродовж не менше трьох виборів) – як «малі» партії (П. Майр, Дж. Коаклі); партії, які у жодному випадку не можуть сформувати урядових кабінетів чи бути основними суб'єктами політичної опозиції (С. Фішер); партії, які електорально є відносно неважливими і проблемними щодо отримання інформації про них, а також нездатними впливати на політику урядів і дисфункціональні за своєю роллю (С. Фішер); політичні партії з обмеженою підтримкою населення, які можуть отримати мандати у легіслатурі внаслідок «торгівлі» перевагами (А. Гауя); непарламентські «ефемерні» партії, які не отримують державного фінансування (Г. Опп); партії, які мобілізуються як проти уряду, так і проти головної опозиційної політсили (П. Абрамсон).

З усього цього слідує, що різні дефініції часто є дуже довільними та неоднозначними, не окреслюючи і не пропонуючи єдиного й консолідованого розуміння сутності «малих» партій як таких. Ситуація ускладнюється ймовірністю електоральної невдачі будь-якої основної партії, котра з часом виборчо може стати «малою». Водночас, проблема не тільки у різних спробах дефініювання та найменування «малих» партій, а також у тому, що є різні підходи до розуміння сутності «малих» партій. З-поміж них, на підставі систематизації наявних досліджень, можна виділити такі головні підходи, як: 1) територіальний – за рівнями урядування та ролі партій у них, передусім на рівнях, нижче національного; 2) функціональний – за виконанням чи невиконанням партіями своїх функцій; 3) історично-організаційний – за походженням, способом виникнення, організаційною структурою і фінансуванням партій; 4) ідеологічний – за ідеями, доктринами та напрямками політики й діяльності партій; 5) стратегічний – за стилями поведінки партій на виборчому ринку та в політичній системі; 6) владно-електоральний – за рівнем успіху партій на виборах і загалом у політиці, статусом у владі та релевантністю. Проблема посилюється і тим, що ці підходи можна застосовувати як цілком окремішньо чи альтернативно, так і спарюючи чи поєднуючи між собою. Однак вони безумовно розмивають сутність «малих» партій як таких.

Не допомагає у цьому контексті навіть те, що в рамках різних теоретико-методологічних підходів існують свої найуживаніші визначення і розуміння «малих» партій. Адже найчастіше «малі» партії розуміють як: партії на субнаціональному рівні політики й урядування (у рамках територіального підходу); партії-представники винятково різних типів меншин (у рамках територіального, функціонального й електорального підходів); маргінальні партії та партії на периферії політики й урядування (у рамках територіального, ідеологічного та стратегічного підходів); партії з малою кількістю членів та слабкою організаційною структурою і фінансами (у рамках організаційного і територіального підходів); партії без реального впливу на політичний процес та урядування (у рамках стратегічного і владно-електорального підходів); нові партії без представництва за результатами виборів (у рамках владно-електорального і стратегічного підходів); нові чи усталені партії з низьким представництвом за результатами виборів (у рамках владно-електорального підходу).

Відповідно, можна підсумувати, що розв'язати всі наявні чи принаймні частину проблем із приводу позначення та розуміння «малих» партій поки не вдається, а можливо і ніколи й не вдасться, оскільки поточно існує надто багато варіацій та підходів і чимось треба жертвувати або, на противагу, враховувати їх на різних рівнях «сходинок абстракції». Навіть попри те, що одним зі способів – чи не найуживаніших в західній політичній науці – є виділення щонайменше трьох типів «малих» партій, зокрема так званих «small» parties, «minor» parties та «microparties». Хоча, на противагу, частково сприятиме покращенню теоретико-методологічної ситуації ідея з приводу розділення «малих» партій (незалежно від їхніх ідеологій, рівня операціоналізації, а також інших класифікаційних ліній) на релевантні і нерелевантні або, якщо трохи простіше й умовно, представлені і не представлені у легіслатурах, причому на різних рівнях політики й урядування. З цього слідує, що «мала» партія аж ніяк не може бути урядовою, принаймні якщо ми говоримо про національний рівень політики й урядування. Більш узагальнено та широко це означає, що «мала» партія аж ніяк не може визначати порядок денний, і це незалежно від того, про який рівень політики й урядування йдеться у конкретному випадку. Лише враховуючи хоча би це, надалі на таке розуміння «малих» партій можна накладати всі інші опції та виміри найменування і розуміння цих партій, про які йшлося вище, тобто не лише електоральний, а й територіальний (зокрема в субнаціональних одиницях), функціональний, ідеологічний тощо.